

Какво има да имъ се сърдите? Всѣка дума трѣбва да се ръководи отъ Духа. Присъствието на Духа носи Любовта. То е единъ вжтрѣшенъ потикъ, необоримъ потикъ. Когато въ свѣта идва нѣщо велико, единъ отъ признацигѣ е, че всѣкога наставя едно затишие, безъ никакво движение. Туй се нарича миръ, Любовъ. Мирътъ означава едно вжтрѣшно затишие въ духа, както когато очаквашъ да стане нѣщо важно. И слѣдъ туй идва радостта.

Радостта е единъ вжтрѣшенъ избликъ на Любовта, която е дошла. Тя се прѣдшествува отъ мира, който носи една вжтрѣшна тишина. Въ тази тишина всички седятъ въ недоумѣние, очакватъ великото, славното, което идва въ живота. И тогава, веднага виждаме туй разцвѣтяване на всѣка душа въ свѣта. Слѣдователно, въ свѣта идва вече тази радостъ. Радостта показва, че животътъ започва да цвѣти. Не разбирайте, че цвѣтенето се отнася само до растенията, че само вънъ става този процесъ. Не, въ съзнанието на човѣка става това цвѣтене. То значи, че този човѣкъ до сега е ялъ, пилъ, кралъ, лъгалъ, и дойде единъ красивъ потикъ въ него, и той казва: отъ сега нататъкъ азъ ще бъда благороденъ човѣкъ, нѣма да си позволявамъ никакво насилие.

Има много герои въ свѣта, които мислятъ, че сж силни хора. И ако бихъ запиталъ, въ какво седи силата на единъ човѣкъ, какъ бихте отговорили? — Да изяви своята любовъ. Но, какъ ще изявишъ любовта си? Да пригърнешъ нѣкого? — Не. Да цѣлунешъ нѣкого? — Не. Да му съградишъ къща? — Не. Да го пратишъ да се учи? — Не. Азъ ще ви кажа най-важното. Прѣдставете си, че вашитѣ ръце и крака сж вързани, цѣлото тѣло ви е свързано. Ако дойда азъ първъ при васъ, кой е онзи актъ, който трѣбва да употребя? Трѣбва ли да пристъпя и да ви наказвамъ? Трѣбва ли да ви гая, да казвамъ: о, моето пиленце, много си измъчено! Ако съмъ една майка, трѣбва ли да го цѣлувамъ и да кажа: о, мама, много се измъчи! Малко чорбица да ти дамъ, малко хлѣбецъ, това-онова. Трѣбва ли на ръце да го нося, дрешки да му давамъ? Това ли трѣбва да направя? Не, първото нѣщо — мълчание. Послѣ, полека ще взема ножчето и внимателно ще